

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ & ΔΟΓΜΑ ΠΡΟΛΗΨΗΣ

Αντώνης Σταμπούλος

Την 1η Οκτωβρίου συλλαμβάνεται ο αναρχικός Αντώνης Σταμπούλος από την αντιτρομοκρατική στην περιοχή του Βύρωνα. Αντιμετωπίζει κατηγορίες ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα και συνεργού του Ν. Μαζώτη. Οδηγείται με κουκούλα στη Γαδά, χωρίς να του ανακοινώνεται ο λόγος σύλληψης του, παρά μόνο κάποιες ώρες μετά. Του αποσπάται βίαια DNA, αποτυπώματα και φωτογραφίες ενώ ο ίδιος προβάλλει αντίσταση και δεν του επιτρέπεται η επικοινωνία με δικηγόρο.

Από την πρώτη στιγμή η αντιτρομοκρατική δημοσιοποιεί προς τους δημοσιογράφους «ευρήματα» -γι' αυτούς στοιχεία ενοχής που δεν περιλαμβάνονται καν στην δικογραφία. Τα φερέφωνα του κράτους (μμε) δικάζουν και καταδικάζουν τον Σταμπούλο ενισχύοντας, από την μία, το κλίμα τρομοϋστερίας και από την άλλη αποπροσανατολίζοντας την κοινωνία από τα εγκλήματα του καπιταλιστικού συστήματος το οποίο ευθύνεται για την κοινωνική εξαθλίωση, τον κοινωνικό κανιβαλισμό, τις εκατοντάδες αυτοκτονίες.

Η εκδικητικότητά του κράτους όμως δεν σταματά εδώ. Μετά τη χουλιγουντιανή σύλληψη του Α. Σταμπούλου ακολουθεί λίγες μέρες αργότερα η μεταγωγή του στις φυλακές της Λάρισας, παρά την εισαγγελική παραγγελία για μεταγωγή στις φυλακές Κορυδαλλού, με στόχο να τον απομακρύνει από την οικογένεια, τους φίλους και τη δικηγόρο του. Αυτού του τύπου οι μεθοδεύσεις (όπως για παράδειγμα και η μη χορήγηση αδειών που οδήγησε σε απεργία πείνας των Η. Κωστάρη και Ν. Ρωμανού) χρησιμοποιούνται ξανά και ξανά ώστε να κάμψουν το ηθικό και να περιορίσουν την πολιτική δραστηριοποίηση αγωνιστών κρατουμένων. Στις 6/10 ξεκινάει απεργία πείνας και δίψας με αίτημα την μεταφορά του στον Κορυδαλλό. Πέντε μέρες αργότερα σταματάει την απεργία δηλώνοντας πως πρέπει να κρατήσει δυνάμεις για μελλοντικούς αγώνες με μεγαλύτερη μαζικότητα.

Πολύκαρπος Γεωργιάδης

Τα ξημερώματα της 21ης Οκτωβρίου ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης συλλαμβάνεται στο αεροδρόμιο “Ελ. Βενιζέλος” λίγο πριν επιβιβαστεί σε αεροπλάνο για τις Βρυξέλλες με σκοπό τη συμμετοχή του σε μια πολιτική εκδήλωση με πρόσχημα παράβαση περιοριστικού όρου. Ο όρος αυτός δεν του επιβλήθηκε ποτέ από το συμβούλιο πλημμελειοδικών της Κέρκυρας που εξέδωσε το βιούεμα αποφυλάκισης του. Αποφυλακίστηκε με μοναδικό περιοριστικό όρο αυτόν της εμφάνισης κάθε 15ήμερο στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του και όχι της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα.

Με τα λόγια του ίδιου:

“Θεωρώ, λοιπόν, πως η τελευταία περίπτωση με τη σύλληψή μου δεν μπορεί να νοηθεί έξω από αυτό το πλαίσιο του επελαύνοντα αυταρχισμού της κρατικής εξουσίας. Το αστικό κράτος για να εξυπηρετήσει το κεφάλαιο δεν θα διστάσει να πουλήσει ακόμα και τον παρθενικό του υμένα στον διάλογο: τη δημοκρατία (τους).”

Στέλλα Αντωνίου

Παρόμοια περίπτωση είναι και η σύλληψη της Στέλλας Αντωνίου στη Δημητσάνα Αρκαδίας, μόλις 2 μέρες μετά τον Π. Γεωργιάδη, στις 23 Οκρωβρίου, επίσης για παραβίαση περιοριστικού όρου: αυτόν περί διαμονής. Ο όρος αυτός σημαίνει να δηλώσεις τη σταθερή και μόνιμη κατοικία σου, ουσιαστικά αφορά το να μην είσαι “αγνώστου διαμονής”. **Δεν σχετίζεται με τον κατ’ οίκον περιορισμό ούτε με κάποιον όρο που αφορά τη διανυκτέρευση ή απαγόρευση εξόδου από την Αττική.** Η ίδια άλλωστε όπως δηλώνει και σε κείμενό για τη σύλληψή της έχει βγει πολλές φορές εκτός Αθήνας, με την αντιτρομοκρατική να την παρακολουθούν κατά πόδας. Στη συνέχεια προχώρησαν στον βασανισμό της, ενώ γνώριζαν το σοβαρό πρόβλημα υγείας που έχει, για να της αποσπάσουν **δείγμα DNA**, πράγμα και στο οποίο απέτυχαν λόγω της σθεναρής αντίστασής της.

Θα ήταν τουλάχιστον αφελές να θεωρήσουμε ότι η σύλληψή της τη δεδομένη χρονική περίοδο, είκοσι μέρες πριν τη δίκη που τρέχει εδώ και δύο χρόνια, δεν είχε συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στα δικαστήρια της Τρίπολης στήθηκε από την αντιτρομοκρατική ένα σκηνικό “τρόμου” -η Αντωνίου βρισκόταν δεμένη πισθάγκωνα και περικυλωμένη από οπλισμένους άντρες της αντιτρομοκρατικής. Εικόνες που σε ένα επαρχιακό δικαστήριο προκαλούν περίεργες εντυπώσεις. Ένας από τους στόχους τους είναι να κάμψουν το ηθικό της και να πάει κρατούμενη στην απόφαση του δικαστηρίου της, σε ένα δικαστήριο που ο εισαγγελέας πρότεινε να καταδικαστεί με ποινικά βαρύτατες κατηγορίες βάση του DNA που βρέθηκε πάνω σε ένα όπλο. Το παράδοξο όμως δεν είναι ότι θέλουν το DNA της και ότι δόθηκε μάχη για να το πάρουν. Το παράδοξο είναι ότι το γενετικό υλικό δεν πάρθηκε ποτέ ώστε να γίνει η ταυτοποίηση.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ: Ο ρόλος των Media

Ο ρόλος των Μ.Μ.Ε είναι ξεκάθαρος. Από την πρώτη στιγμή δικάζουν και καταδικάζουν το συλληφθέντα σύμφωνα πάντα με στοιχεία που λαμβάνουν από την αντιτρομοκρατική. Στη συνέχεια με εκτενή αστυνομικά ρεπορτάζ στον "στενό" κύκλο του συλλέγουν και αναλύουν στοιχεία -με ύφος σοβαροφανών επιστημόνων- **που δεν έχουν καμία αποδεικτική αξία**. Βασίζονται σε μαρτυρίες επίδοξων ρουφιάνων και γελοίων τύπων, όπως εκείνου του γείτονα στο πατρικό του Α. Σταμπούλου που είπε ότι άκουγε εκρήξεις από το υπόγειο του σπιτιού!

Στόχος τους είναι να δημιουργήσουν εντυπώσεις, να ενισχύσουν το κλίμα τρομολαγνείας γύρω από το όνομα του εκάστοτε συλληφθέντα. Προβάλλουν τη βίαιη σύλληψη ως αναγκαία με σκοπό να καλλιεργήσουν την ψευδαίσθηση της ασφάλειας και να εξασφαλίσουν την κοινωνική αποδοχή τέτοιων τακτικών. Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούν να ορίσουν ποιος θα πρέπει να θεωρείται ως ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ. Όχι αυτός που κατακρεούργει τις ζωές μας με τη φτώχεια, την ανεργία, την καταστολή, την επισφαλή εργασία, την υποβάθμιση των δομών υγείας κ.α. τα οποία εμφανίζονται ως απαραίτητες θυσίες για την έξιδο από την "κρίση", αλλά όσους έχουν επιλέξει συνειδητά να έρθουν σε άμεση σύγκρουση με το κράτος και τα αφεντικά.

DNA: Απόδειξη ενοχής?

Η βίαιη προσπάθεια λήψης DNA τόσο από τον Αντώνη Σταμπούλο όσο και από την Σέλλα Αντωνίου μας δείχνουν ότι το κράτος προσπαθεί πάσση θυσία να κατοχυρώσει τη λήψη και ταύτιση γενετικού υλικού ως βασικό στοιχείο ενοχής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η υπόθεση του Α. Θεοφίλου που κατηγορείται για τη ληστεία στην Πάρο το καλοκαίρι του 2012 και καταδικάστηκε χωρίς κανείς να τον αναγνωρίσει ως δράστη. Το μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο αφορούσε το DNA που εντοπίστηκε σε ένα καπέλο το οποίο ανακαλύφθηκε εκ των υστέρων, παρά το γεγονός ότι η ανίχνευση DNA σε κάποιο κινητό αντικείμενο δεν θεωρείται αξιόπιστο στοιχείο. Στη συγκεκριμένη δίκη δύο μάρτυρες με επιστημονική επάρκεια, μία καθηγήτρια γενετικής και μία χημικός, διατύπωσαν κατηγορηματικά τη θέση ότι η ανίχνευση DNA σε κάποιο κινητό αντικείμενο δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι το πρόσωπο στο οποίο ανήκει το DNA έχει έρθει σε επαφή με το αντικείμενο αυτό, αλλά, ούτε προσδιορίζει τη χρονική στιγμή που έγινε.

ΔΟΓΜΑ ΠΡΟΛΗΨΗΣ

Δεν είναι τυχαία η χρονική περίοδος που το κράτος επιλέγει να φανεί για ακόμη μια φορά εγγυητής της ασφάλειας και της ομαλότητάς μέσω της πάταξης της τρομοκρατίας. Με κάποιο τρόπο πρέπει να πείσει την κοινωνία να ταχθεί ενάντια σε κάθε μορφή αντίστασης και ριζοσπαστικοποίησης των αγώνων, δίνοντάς τους χαρακτηρισμούς όπως τρομοκρατία, άκρο, κ.α.

Από τις τελευταίες υποθέσεις της αντιτρομοκρατικής διαφαίνεται και η προσπάθεια του κράτους να δημιουργήσει μια σταθερή φόρμουλα αντιμετώπισης τέτοιων υποθέσεων. Η διαχείρισή τους γίνεται σε δύο επίπεδα. Το πρώτο αφορά το επικοινωνιακό κομμάτι και αποτελείται από τη θεαματική σύλληψη και την ενίσχυση της τρομοϋστερίας από τα Μ.Μ.Ε.. Το δεύτερο επίπεδο αφορά την καταδίκη από ελλιπτή και μη έγκυρα στοιχεία (όπως το DNA) και τη βαθύτερη καταστολή εντός των φυλακών (απομόνωση, στέρηση αδειών, συνεχείς μεταγωγές) με τη δημιουργία φυλακών τύπου Γ, η οποία ουσιαστικά αποτελεί τη νομική επικύρωση της τακτικής που ακολουθεί το κράτος ενάντια σε όσους συνεχίζουν να αγωνίζονται με αξιοπρέπεια εντός των κολαστηρίων της αστικής δημοκρατίας. Στόχος είναι από τη μια ο εκφοβισμός μέσω του παραδειγματισμού και από την άλλη η διάσπαση σχέσεων αλληλεγγύης.

Το κράτος, φαίνεται να ισχυροποιεί τα εργαλεία του και να ετοιμάζει το νομικό οπλοστάσιο του για τους πιο “επικίνδυνους” εσωτερικούς εχθρούς. Η γενικευμένη, όμως, αύξηση του βαθμού καταστολής και σε άλλους τομείς δείχνει ότι θα ακολουθήσει, αν δεν ακολουθεί ήδη, και σε άλλες περιπτώσεις ανάλογη τακτική: είτε είναι οι κάτοικοι των Σκουριών, είτε οι καθαρίστριες του ΥΠ.Ο.Ι.Κ., είτε είναι αναρχικοί στο Μεσολόγγι που κρεμάνε ένα πανό. **Με πρόσχημα την ασφάλεια, την κοινωνική ειρήνη και την έξοδο από την κρίση, το κράτος αυτοπαρουσιάζεται ως ο εγγυητής τους και καταστέλλει ότι φαίνεται να τα απειλεί.** Για να λειτουργήσει η αγορά πρέπει να απαγορευτούν οι πορείες, για να σωθούν οι τράπεζες και τα αφεντικά πρέπει να αναδιαρθρωθεί η εργασία με τους χειρότερους όρους για τους εργαζόμενους, για να εξασφαλιστεί η συστηματική σταθερότητα πρέπει να χτιστούν φυλακές ειδικών συνθηκών κράτησης, για να εξασφαλίσουν τη δημόσια υγεία προχωράν σε σκούπες μεταναστών, τοξικομανών και οροθετικών, για να διασφαλιστεί η γνώση, στέλνουν ΜΑΤ σε σχολές και σχολεία.

Να σπάσουμε τον τρόμο, και την καταστολή με ακηδεμόνευτους αγώνες, οργανωμένους από εμάς δημιουργώντας κοινότητες μεταξύ ντόπιων και μεταναστών σε γειτονιές, χώρους εργασίας, πάρκα, πλατείες.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΑ ΚΕΛΙΑ
ΓΙΑ ΆΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΣΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ